

Det blomstrende slagsmål

- 1 Der sejler et grønt billard mellem borde og stole.
Det vugger i tågernes sø,
en sommergrøn ø.
Der leges med kugler, med elfenbenskinnende sole,
og solenes gang
beherskes af klang
fra queue'r, som føres, stødes i fest
af guder i skjortærmer og vest.
- 2 Og drukkenkabs-guder behersker den frodige ø,
behersker tobakstågers elv,
men ikke sig selv.
Den ene almægtige langer den anden en queue
og rammer hans glas,
hvor almagt har plads,
og riget og magten, skabte i rus,
er styrtet med glassets kvasen i grus.
- 3 Der flammer en himmel i rasende hvidt for hans øjne,
som svinges et gløddende sværd
i tågeblåt vejr.
Han glatter de krøller, som ned over panden er strøgne
mod øjnenes bryn,
og som i et syn
han ser, at den andens næse er rødt,
at rødt er et mål for bokserens stødt.

TOM KRISTENSEN

313

- 4 Han slår, – og en valmue breder sin blødende krone
og kysser den vinrøde mund
med kronbladets rund
og blusser af varme mod bleghedens snehvide tone.
Se valmuens blod!
I sne har den rod!
Har sommerens knuste hjerte mon blødt
og trodser den vintrens hvidhed med rødt?
- 5 En tumlen med slag imod arme og næse og bringel
Et øje får dér sin bekomst! –
En stedmoderblomst
får foldet sig ud, og i farvede, flydende ringe
mod næse og kind
den hovner ham blind.
En stedmoderblomst i lilla og blåt
står nænsomt mod storstadsbleghed, mod gråt.
- 6 I guder! Nu blusser der blomster, når I ikke hersker.
En større og vildere gud,
hvis sælsomme bud
er farvernes blomstring, når hidsigt I slås og I tærsker,
ser jubel og pragt,
hvor I kun ser mangel på magt.

Er herskeren ikke en grusom vild,
der søger sin skønhed i blomsternes ild?